

ضرب‌الاجل معین، ملزم به کاهش نشر گازهای گل‌خانه‌ای‌شان کرد. چرا این چنین؟ دلیل این مسئله آن است که با نگاه به گذشته‌ی کشورهای ثروت‌مند انتشاردهندگان اصلی بوده‌اند و هستند و آن‌ها مسئول اکثر انتشار گازهای گل‌خانه‌ای هستند؛ و ابزار تکنولوژیک و مالی برای غلبه بر تغییرات اقلیمی را دارند. (Leal Arcas, 2012, p. 2)

ایالات متحده و سایر کشورهای پیوست الف می‌گفتند که، مفاهیم پروتکل کیوتو ناعادلانه است؛ و به کشورهای در حال توسعه فرصت‌های تجاری بی‌موردی را ارائه می‌کند. (Leal Arcas, 2012, p. 4) مشکل اساسی پروتکل کیوتو عدم الزام همه‌ی کشورها برای کاهش بود. براساس پیمان کیوتو فقط برخی از ثروت‌مندترین کشورها باید انتشار گازهای گل‌خانه‌ای را در طول دوره‌ی ۲۰۱۲-۲۰۰۸ کاهش می‌دادند. این کشورها شامل ایالات متحده، پانزده عضو اتحادیه اروپا، ژاپن، کانادا، استرالیا و نیوزیلند می‌شدند. مابقی کشورها مشمول محدودیت‌های کاهش نمی‌شدند. ایالات متحده هرگز این پیمان را به تصویب نرساند. و هم‌چنین کانادا و نیوزیلند از همکاری‌های آینده خودداری کردند. توافقی که پنج کشور پرجمعیت جهان (چین، هند، آمریکا، اندونزی و برزیل) را در برنمی‌گرفت، نمی‌توانست مشکل را حل کند. (Cherry et al., 2014, p. 128)

«محبوبانی»^۱ در کتاب خود تحت عنوان «تقارب بزرگ»^۲ استعاره‌ای را برای تبیین چگونگی تغییر شرایط فضای بین‌الملل و نیاز مضاعف به همکاری ارائه می‌کند. وی معتقد است تا قبل از جهانی‌شدن مدرن، زمانی که کشورها به‌طور مجزا از هم، در قالب حدود یک‌صد کشور زندگی می‌کردند، بشریت به شکل ناوگانی از حدود صد قایق جدا از هم موجودیت داشت. در این شرایط چیزی که مورد نیاز بود، مجموعه‌ای از قواعد ایجاد بود تا از تصادم بین این قایق‌ها جلوگیری کند. وی معتقد است که علی‌رغم برخی شکست‌ها، این قواعد موفق شدند که یک نظم تقریباً باثبات را برای حدود پنجاه سال ایجاد کنند. اما امروز شرایط جهانی

1. Mahbubani

2. Great Convergence